Αδιόρατες ζωές (Τασούλα Καραϊσκάκη)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 9 Φεβρουαρίου, 2007

"*Κάποτε, στη δύσκολη αυτή ηλικία, οι άνθρωποι είχαν μια φυσική αυθόρμητη στήριξη, γιατί δεν τους απέκλειε μια κοινωνία που εξιδανικεύει, που λατρεύει τη νεότητα. Σήμερα, το δίχτυ προστασίας προς τους ηλικιωμένους έχει αντικατασταθεί με ένα τείχος προστασίας από αυτούς.*"

Ερευνα της Εθνικής Σχολής Δημόσιας Υγείας, που δημοσιεύεται στις επόμενες σελίδες, δείχνει ότι το 46% των ηλικιωμένων νιώθουν αποκομμένοι από το περιβάλλον τους. Οτι, αν κάτι τους συμβεί, κανείς δεν θα το αντιληφθεί. Η πραγματικότητα αυτή ξεδιπλώθηκε σε όλο το μεγαλείο (και τον γκροτέσκο λαϊκισμό της) σε προχθεσινή πρωινή εκπομπή. Ογδονταοκτάχρονη στην Κρήτη έπεσε θύμα βιασμού και ουδείς της έτεινε ένα χέρι βοηθείας. Με τον μόνο άνθρωπο που ένιωσε ότι μπορούσε να έχει επαφή ήταν ο παρουσιαστής του αγαπημένου της πρωινάδικου. «Σε βλέπω κάθε μέρα, 16 ολόκληρα χρόνια, σε νιώθω δικό μου άνθρωπο», του εκμυστηρεύθηκε.

Υποκατάσταση της οικογένειας από την τηλεόραση-διασκεδαστή, σύντροφο, σύμβουλο, γιατρό, τη μοναδική «ζωντανή» παρουσία.

Στο Λονδίνο κάθε μήνα περίπου 1.000 ηλικιωμένοι πεθαίνουν μόνοι. Θάνατοι αδιόρατοι, αφανείς. Οχι εξαθλιωμένων ατόμων, που δεν είχαν στον ήλιο μοίρα. Αλλά αποκλεισμένων από την τρέχουσα ζωή απόμαχων, στην καρδιά μιας πολύβουης μεγαλούπολης. Σαν αυτοί οι άνθρωποι να μην έζησαν μια ολόκληρη ζωή προσφέροντας, να μην ερωτεύτηκαν, να μην κουράστηκαν, να μην έκαναν θυσίες για τα παιδιά, τη δουλειά τους. Πεταμένοι σαν ένα άδειο σακούλι.

Οι ηλικιωμένοι σήμερα γνωρίζουν ότι δεν έλκουν το ενδιαφέρον των γειτόνων τους, ότι δεν συμπεριλαμβάνονται στο πρόγραμμα των παιδιών τους, που ζουν απορροφημένα στους δικούς τους ρυθμούς ζωής, με τα δικά τους άγχη, τις δικές τους ευθύνες. «Διασκεδάζουν», λοιπόν, το αβάσταχτο αίσθημα εγκατάλειψης, βουτώντας μέσα στον κόσμο της τηλεόρασης, τον μοναδικό «χώρο» όπου νιώθουν να τους απευθύνονται, να συμμετέχουν (όλοι είναι ίσοι μπροστά στην TV). Ούτε μπορούν να δεχτούν ότι ζουν μια προσομοίωση της πραγματικότητας, η οποία υποκαθιστά, εξαφανίζει το αληθινό γεγονός. Η ζωή είναι η TV. Σιγά σιγά, λοιπόν, συνηθίζουν σ' αυτήν την τεχνική, αντισηπτική μορφή επικοινωνίας στη θέση της ανθρώπινης επαφής.

Και ναρκωμένοι μπροστά στις φευγαλέες εικόνες, προσπαθούν να ξεχάσουν τα σκληρά γηρατειά· την απουσία μέλλοντος, την ανεπίστρεπτη φθορά.

Κάποτε, στη δύσκολη αυτή ηλικία, οι άνθρωποι είχαν μια φυσική αυθόρμητη στήριξη, γιατί δεν τους απέκλειε μια κοινωνία που εξιδανικεύει, που λατρεύει τη νεότητα. Σήμερα, το δίχτυ προστασίας προς τους ηλικιωμένους έχει αντικατασταθεί με ένα τείχος προστασίας από αυτούς.

Γι' αυτό είναι τόσο λυσσαλέο (και ακριβοπληρωμένο) το κυνήγι της νεότητας, γι' αυτό περισσεύει ο παλιμπαιδισμός. Οι άνθρωποι αρνούνται να γεράσουν, να αποδεχτούν τη φθορά του σώματος, να συμβιβαστούν με την ανθρώπινη φύση. Δίνει αυτό ένα νόημα στη ζωή ή μήπως έτσι χάνεται το νόημα της ζωής;

(Πηγή: "Καθημερινή" 4/2/2007)